

472. A mennyei élet a Mennyei Atya szemlélése

Imádkozzuk a 220. számú éneket:

*Úr Jézus, Te hoztad égből az üdvösség igéit,
A Te drága ajándékok az egekbe vivő hit.
Ez élessze szíveinket, ez vezesse tetteinket!
Uram, Uram, kihez menjünk, ha malasztod nem segít?*

A mennyei élet a szentháromságos egy Istennel való végleges egyesülés imaállapota útjait tanulmányozzuk: milyen élménye is van a választott léleknek, amikor eljuthat erre az örök boldog együttlétre isteni Urával. Mi az, amit megélhet?

I. Hogyan is valósul meg a mennyei élet?

Az egész földi életnek az irányulása, hogy a földi életből eljuthasson az örök életbe. A Zsoltáros így teszi föl a kérdést: *Ki mehet föl az Úr hegyére, ki állhat meg az Ő szent helyén? Az, akinek tiszta a keze és a szíve... Az nyer áldást az Úrtól, és üdvösséget, aki az Ő arcát kívánja látni* (Zsolt 23, 3-4. 5-6). Nyilván, hogy **az Istennel való találkozás élménye az ószövetségi ember számára a jeruzsálemi templom**, az Úr hegye, Sion hegye. Oda is csak tiszta lélekkel lehet feljutni. A zarándokoknak meg kell tisztulniuk, a cselekedeteik, a kezük műve is megtisztult lélekről kell, hogy tanúskodjon. **Csak tiszta lélekkel, csak tiszta kézzel lehet igazán felemelni a lelket Istenhez.**

A Zsoltárosnak nagyon érdekes a megjegyzése: *Az nyer áldást az Úrtól, és üdvösséget* (vagyis örökké tartó boldogságot), *aki az Ő arcát kívánja látni. Nem elég fizikailag felmenni az Úr hegyére, nem elég csak a testi szemünket kinyitni az Úr templomában, hanem Isten arcát látó lélekkel, amellyel Őt, a Láthatatlant akarjuk látni!* Ez az irányulás, hogy az ember a zarándokúton, amely a mennyei hazába vezet, vagyis hogy kívánjuk látni Isten arcát, kell, hogy elkísérjen minket az egész úton. Persze az ember telhetetlen kívánsággal kívánja látni az Úr arcát. Ezért mondhatjuk a Zsoltáros megfogalmazásával: **Istenre szomjas a lelkem, az élő Istenre: mikor mehetek, hogy lássam Isten arcát?** (Zsolt 41, 3). Ez tehát az igazi zarándoklásnak a célja. Nemcsak a jeruzsálemi templomba akar az ember elmenni, hanem a mennyei hazába is, hogy *Isten arcát színről színre láthassa.* Ez **a mennyei boldogságnak az egyik lényeges összetevője: nézni, szemlélni Istent!** A másik vonatkozása a szeretés: **szeretettel szemlélni Istent!**

Most tehát az emberi irányulást boncolgassuk, az értelem felfogó képességét nyitogassuk: *hogyan, mikor láthatjuk meg Isten arcát?* Ez a gondolat eléggé központi kérdés a Zsoltáros imaélményében is, mert így nyilatkozik: *Uram, a Te arcodat keresem* (vö. Zsolt 27, 8).

Az ember, aki itt a földön él, tudja azt, hogy **nem láthatja Istent a földi életben a földi szemeivel, mert Isten végtelen Szellem.** Az Ő jelenlétének felismerésére a testi szem nem alkalmas. Mégis szüntelenül megvan a vágy bennünk, hogy az Úr arcát keressük, hogy meglássuk. Vágyódunk utána! Ez a vágy már az örök életre mutat.

Tudjuk, hogy el kell jutnunk a mennyei hazába, hogy megláthassuk Isten Atyánk arcát! De addig is csak szüntelenül vágyódjunk rá, keressük, és akkor megélhetjük azt, amit a Zsoltáros a megtalálás örömeivel fogalmaz meg: *Hiszem, hogy meglátom az Úr javait az élők országában!* (Zsolt 26, 13). A mennyországot mondja az *élők országának*, mert ez a földi élet a halandó emberek országa. Az élők országa az az élő Isten uralma, ahol az Úr az Ő javait

készítgeti az Őt szeretők számára. Itt a földi életben még a hit segít, hogy irányulhassunk Istenre, Isten javainak meglátására. Mert ahogyan Szent Pál mondja: *Ott már megszűnik a hit, megszűnik a remény, de megmarad a szeretet* (1 Kor 13, 13), úgy a mennyei hazában az üdvözült ember élete is átmegegy a hit állapotából a látás, a szemlélés állapotába. Ezért olyan világos, olyan egyértelmű eligazítás, amelyre lehet számítani, lehet építeni. Miért? Mert **az Úr szívesen teljesíti az ember vágyait.**

Ugyancsak a Zsoltáros fogalmazza meg ezt a buzdítást: *Örömet az Úrban keresd, Ő majd teljesíti szíved vágyait!* (Zsolt 36, 4). Tehát **aki Istenért mindent elhagy** (vö. Fil 3, 8), ami nem vezet az Isten országába, minden terhet lerak, ami akadályozná őt a mennyország felé vezető úton, **az a megkönnyebbülés örömét is megtapasztalja, mert minél kevesebb lesz benne a földi, meg nem engedett dolgok iránti vágy, annál több lesz benne az Istenben való öröm.** Isten a mennyei boldogságban betölti az ember szíve vágyát, amellyel Istent akarja látni. Isten ugyanis jóságos, Isten ugyanis önmagát akarja ajándékozni az embernek a mennyei hazában mindörökre.

Még vegyük a Zsoltáros megfogalmazását a vágyaink kifejezésére: *Tekintsd jóságosan könyörgésemre, Uram, ítéleteid szerint éltess engem!* (Zsolt 118, 149). Itt tehát az imádkozó ember életet kér Istentől. Isten az, Aki jóságával rátekint a Hozzá könyörgő emberekre. Isten az, Aki úgy ítéli meg a Hozzá fohászoló ember magatartását, hogy nem egészen tökéletes, nem egészen méltó az Istenség befogadására, de én, mint jóságos Atya ingyen, szeretetből adom neki az én isteni életemet. Amikor azt kérjük: *Tekints jóságosan könyörgésemre, Uram,* akkor ez a jóság mindig Isten irgalmát is jelenti, vagyis **számíthatunk Isten bőkezű ajándékára akkor is, ha nem vagyunk eléggé méltók arra a mennyei életre,** arra, hogy Isten élete legyen bennünk. Amikor az ember ezt az életet be tudja fogadni, akkor az Isten utáni szomjazó lelke betöltődik, életre támad, örök élet bontakozik ki benne. Ezt az élményt, hogy Isten jóságosan reánk tekint, mert szomjazunk az ő látására, érdemes szavak nélkül is megfogalmazni. Érdemes bensőséges csendben csak megélni Isten utáni szomjúságunkat! Isten betölti a mi vágyunkat. Most így, csendben, vágyódva imádkozunk!

II. Isten szívesen engedi, hogy arcát meglássák az igazak

Ha egy gyermek szomjas, akkor a jó édesanya vagy édesapa szívesen ad neki inni, hogy szomját eloltsa. **Ha Isten gyermeke Isten látására szomjas, akkor Isten, mint jóságos Atya szívesen enged ennek a szomjúságnak, betölti az ember vágyát!** Már Mózes által tanít: *Ismerd fel, hogy az Úr a Te Istened az igaz Isten, a hűséges Isten, Aki szövetségét és szeretetét az ezredik nemzedékig megőrzi azok iránt, akik szeretik Őt, és megtartják parancsait* (MTörv 7, 9). Ha Mózes, Istennek ez a barátja erre buzdít, hogy felismerhetjük Istent, akkor szilárd biztosítékunk van arra, hogy fel is ismerhetjük Őt, szellemi módon meg is láthatjuk Őt!

Amikor az ember elismeri Istent élete Urának, akkor tulajdonképpen számol Istennel, Isten létével, Isten erejével, Isten mindentudásával, Isten hatalmas jóságával, szeretetével. Aki ezt felismeri és elismeri, az valamiképpen látja az Urat. Számításba veszi Őt itt a földön. Ennek a jutalma az örökkévalóságban teljeseedik be, mert *Isten az ezredik nemzedékig megőrzi a szeretetét és a szövetségét azok iránt, akik szeretik Őt.* Ez az ezredik nemzedék az örökkévalóságot akarja kifejezni. **Akik itt a földön akarják szeretni Istent, azok a mennyei életben megkapják Istennek ezt a szeretetét!**

Mi történik a mennyei hazában? Isten szeretetének a felismerése fogja boldogítani az embert. Ezeket a szentírási igazságokat, amelyeket itt a földi életben kapunk, mindig az örökkévalóság szempontjából is kell néznünk. Istent ugyanis a földi életből a mennyei hazába

akar vezetni. De nemcsak az ember tekint itt a földi életben szüntelenül Istenre, hanem Isten is rátekint az emberre: *Szeme rátekint a nyomorultra, pillantása az emberek fiait vizsgálja. Az Úr igaz, és kedveli az igazságot, és arcát meglátják az igazak* (Zsolt 10, 4. 7).

Az ember szíve megmelegszik akkor, hogyha valaki olyan tekint rá, aki őt szereti. Mert az a szerető tekintet nemcsak a külsőnek szól, hanem az egész embernek. Az ember lelke mélyére hatol. Ezt az örömet itt a földön is megtapasztalhatjuk az emberek részéről, de még inkább az Úristen részéről. A mennyországi életben az üdvözült lélek szüntelenül emiatt az örök tekintet miatt örvendezik: Isten reám tekint! Már nem azt vizsgálva, hogy vajon megtartjuk-e a parancsait, hanem azzal a tekintettel, amellyel kifejezi a megelégedettségét, a jutalmazó szeretetét, a jóságunk, az istenszeretetre, emberszeretetre való törekvésünk jutalmát akarja a tekintetével közölni. **Akire Isten szeme rátekint, az megláthatja az Úr arcát!**

A mennyei hazában ez az Isten arcának a meglátása lesz tulajdonképpen a szemlélődésünk igazi megvalósulása. A szemlélődés ugyanis nemcsak az ember erőfeszítése, hogy én Istenre irányítsam a lelkem tekintetét és szívem szeretetét, hanem mindinkább az, hogy észrevegyük: Isten reánk tekint, és szeretettel vesz körül bennünket! A mennyei boldogságnak ez tehát egy igen lényeges vonása, de ez Isten ajándéka. Ezért mondható, hogy Isten szívesen engedi, hogy az igazak meglássák az Ő arcát. Mintegy fellebbenti a fátyolt, mint ahogyan a menyasszony, amikor azt akarja, hogy a vőlegénye lássa. A mennyei hazában isteni Urunk arcát sem takarja a fátyol, amelyet a hit szférája jelent még a mi számunkra, hanem ott majd a szemtől szembe látás öröme valósul meg. Nemcsak Isten tekint az emberre, hanem a megengedi, hogy az ember is rátekinthessen Urára, Istenére. A két tekintet egymásra irányulása, a két szív szeretetének az egymásba forrása lényeges vonatkozása lesz a mennyei boldogságunknak.

A Zsoltáros nemcsak azt kéri, hogy az Úr reánk tekintsen, hogy reánk gondoljon, hanem azt is, hogy látogasson el hozzánk! Így imádkozik: *Gondolj ránk, Urunk, hiszen szereted népedet, látogass hozzánk segítségeddel, hadd lássuk választottaid boldogságát, hadd örvendjünk nemzedet örömeinek, és dicsekedjünk örökségeddel!* (Zsolt 105, 4-5). Ez a szeretet diktátuma: Ne csak reánk gondoljon az, aki szeret minket, ne csak messziről tekintsen reánk, hanem látogasson is el hozzánk! Az istenszerető lélek tudja, hogy Isten szívében milyen szeretet van az ő népe iránt. Ezért meri ezt a kérést előterjeszteni: „Jöjj el, látogass el hozzánk!”

– Akkor a Te választottaid boldogok lesznek.

– Akkor örvendünk a Te segítségednek.

– Akkor a Te választottaid sokasága, a te nemzedet a te ajándékokkal, örökségünkkel dicsekszik és örvendezik, mert a közösség, az istenhívők háza, Egyháza megkapja Istennek ezt a kitüntető látogatását.

Milyen is lesz az, amikor az üdvözült lelkek közössége meglátja Istennek, mint fölséges Úrnak a dicsőséges érkezését? Mint ahogyan az ünneplő sokaság a győztes csatából hazaérkező hadvezért fogadja örvendező lélekkel; úgy a földi élet harcát megharcolók is boldogan fogják az üdvösség örömeiben fogadni a győztes nagy Istent, aki a gonoszság, a rosszaság, a bűn felett győz bennünk, gyarló kis szolgálainkon keresztül is. Az üdvösségnek ez tehát egy lényeges eleme lesz, hogy itt örvendezhetünk Urunkkal a győzelemnek. **Az Úristen ellátogat hozzánk már itt a földi élet harcai közepette is, és győzelemre viszi a harcunkat a gonosz ellen, de még inkább meghív minket, hogy a mennyei hazába látogassunk el mi is Hozzá.** Akkor láthatjuk választottai boldogságát, az örök boldogságot. Ez a győzelem öröme. Ez az Isten dicsőségében való részesedés öröme. Mi is gondolhatunk Urunkra, Istenünkre, a mennyország Urára, hiszen Ő előbb reánk gondolt (vö. Jn 1, 15, 30), ránk tekintett, és ellátogatott hozzánk. Akkor mi is követhetjük a gondolatainkat a mennyei hazába. Vágyainkkal már most a mennyei hazába emelkedhetünk, és mintegy előzetesen megízlelhetjük a mennyei haza örömét, amikor az Úristen

feltárja az Ő világát, és szívesen megengedi, hogy Vele együtt lehessünk az Ő dicsőségében! A kinyilatkoztató Isten erre is ad tanítást: megláthatjuk Isten dicsőségét. Így szól: *Akinek útja szeplőtelen, annak megadom, hogy meglássa Isten dicsőségét* (Zsolt 49, 23). Ez rímel Jézus tanításával, Aki *boldognak mondja a tiszta szívűeket, mert ők majd meglátják Istent!* (Vö. Mt 5, 8).

Tehát a Mennyei Atya szemlélésére a lélek tisztasága segít. **A mi feladatunk: úgy menni az úton a mennyország felé, hogy egyre jobban megtisztuljon a lelkünk.** Ez a legjobb recept az Isten színe látására való eljutásához. Istennek van ígérete erre: *Aki tehát szeplőtelenül jár, aki bűn nélkül megy Isten útján a parancsok megtartásával, illetve a tanácsok követésével, vagyis Isten Szíve vágya teljesítésével, az megkapja ajándékba Isten dicsőségének a látását!* A Mennyei Atya tehát szívesen megadja ezt az örömet, hogy Őt láthassuk. Szívesen nyújtja az embernek, szívesen engedi, hogy arcát szemlélhessék az emberek.

Ilyenkor azután áldó imádságra fakadhat az ember: *Áldom az Urat, mert tanácsot adott nekem, még éjszaka is jóra int engem bensőm. Szüntelenül magam előtt látom az Urat, Ő áll jobbomon, hogy el ne essem. Ezért örül az én szívem, és ujjong a lelkem, sőt reménységben nyugszik a testem is... Az élet útját mutatod nekem, örömmel töltesz el színed előtt, és mindörökké tart az öröm jobbodon* (Zsolt 15, 8-9. 11). **Az Úr tehát szívesen megmutatja az utat, hogy azután színe előtt örvendezhessünk örökre,** hogy az Ő jobbán, a megtiszteltetés állapotában lehessünk mindörökké!

A Zsoltárosnak van még egy vallomása: *Én igaz voltomban látom meg arcodat, Uram, és színed látása tölt el, ha felébredek* (Zsolt 16, 15), vagyis ha majd a halálos álomból a test feltámadásában felébredek. Ez az öröm a mennyei élet jellemzője. Igazán a feltámadt életben **a test is részesül Isten szemlélésének örömeiben, nemcsak a lélek.** Isten úgy teremti meg az embert, hogy testével-lelkével, egész emberi mivoltával otthon lehessen Isten világában örökre. **Isten az tehát, Aki megengedi: a feltámadt ember a maga teljességében láthassa Istent!** Így valósul meg az a megállapítás, amit a Zsoltáros mond: *Boldog, akit kiválasztasz, és magadhoz emelsz, hogy templomodban élhesse életét. Ő, hadd teljünk el házad javaival és templomod szentségével! Minden ujjong és dalol színed előtt!* (Zsolt 64, 5. 14). Ez tehát **a mennyországi boldogság lényeges vonása, hogy az egész ember a maga mivoltával részesülhet testében is, lelkében is Isten dicsőségéből.** A test is ujjong, a lélek is ujjong Isten dicsőségében!

Most csendes imában **próbáljuk előre küldeni a szívünket a mennyei hazába** megélni azt a boldogságot, amelyet az a nagy ajándék jelent, hogy Isten megengedi, hogy az emberek megláthassák az Ő arcát!

III. Ők már látták az Urat!

Most a Szentírás tanítása szerint próbáljuk azok élményeit csokorba szedni, akik már találkoztak a mennyország Istenével!

Nyilván hogy a paradicsomkert boldogságával kell kezdeni, amikor Isten és az ember szabadon járt-kelt egymással a paradicsomkertben. Mert hiszen **a mennyországi élet az Istentől elgondolt paradicsomi boldogság megvalósulása.** Mózes könyvében az szerepel: *Isten az alkony hűvösén járt-kelt az emberrel* (vö. Ter 3, 8), sétált, mint ember a barátjával. Vagyis a kellemes, a napi meleget felváltó esti időjárás az ember számára is egy felüdülést jelent. Valami ilyen léleküdítő élmény az, amikor Isten szabadon jár-keel az emberrel, illetve az ember szabadon jár-keel Istenével. A mennyországi boldogságban ez **az együtt-járás Istennel örökké fog tartani!** Ott már nem kell félni, hogy az ember ezt az istenbarátságot elveszítheti.

A másik tanúságtevő Izajás próféta. Amikor az Úr őt meghívja a jeruzsálemi templomba, akkor így tudja emberi szóval kidagolni látomásának a lényegét: *Láttam az Urat!* (Iz 6, 1). Az ő meghívásának a története a mennyország leírása. Istennek a jelenléte a felhő betölti a jeruzsálemi templomot. A mennyországot is jobban betölti Istennek a jelenléte (jobban), mint ahogyan a felhő be tudja tölteni a teret, vagy a hegyeket vagy a völgyeket. Isten mindenütt ott van! Izajás a jeruzsálemi templomban látta az angyalokat, akik zengték az Úr dicséretét. *Háromszorosan is szentnek mondták* a szentháromságos egy Istent (Iz 6, 1-3). **Az ember részese lehet ennek a mennyei istendicséretnek, és nemcsak az lesz a vallomása: – Láttam az Urat! –, hanem az is: részt vehetek a mennyei karok, az angyalkarok énekében, Isten dicsőítésében! Én is Isten színe előtt lehetek!** Én is részesedhetem a mennyei ének gyönyörűségében, amellyel az angyalok és a szentek Istent mondják ki, amikor Isten nevét éneklük, akkor magát Istent teszik, vagy élik meg jelenvalónak az ajkukon, a lelkükön, a szívük mélyén. Ahogyan a szerelmeseknek boldogság kimondani a másinak a nevét, úgy az üdvözült léleknek is **isteni boldogság ennek az isteni Kedves Úrnak a nevét kimondani.** Az az élmény, amellyel az üdvözült lelkek látják Istent, azzal is jár, hogy nemcsak szemükkel fogadják be Istent, hanem az ajkukkal, a szívük boldogságával ki is mondják azt az Istent, aki betöltötte őket. A mennyországnak tehát ez egy örök jellemzője lesz: **az Úr szemlélése, látása örömdalra fakasztja az embert, mert Istent tudta befogadni, illetve Istent tudja kimondani a dicséretében!**

A mennyországban az angyalok is, az emberek is színről színre látják a szentháromságos egy Istent. Jézus ezt így mondja: *Aki lát engem, az látja az Atyát is!* Mivel tehát *a Fiú egy az Atyával, aki látja a Fiút, az látja az Atyát is!* (vö. Jn 14, 9-10), és látja kettőjük összekötő szeretet Lelkét, a Szentlelket. **A mennyei boldogság lényege a szentháromságos egy Isten szeretetteljes szemlélése!** Nem tudunk úgy a Fiúra tekinteni, hogy ne lássuk benne az Atyát is, hiszen ő az Atyának a Fia, mégpedig a Szentlélekben szeretett Fia. **Akármelyik isteni Személyre tekint az üdvözült lélek a mennyországban, mindig a teljes Szentháromsággal találkozik, Vele töltődik be.** Ahogyan a szerető szem be tudja inni magába azt a szerető személyt, akit szívesen néz, úgy a mennyei boldogságban is a lélek elmondhatja: „*Látom az Urat, és befogadom Őt, magamba fogadom Őt, magamba iszom Őt!*” Hogy ez mennyire igaz, Szent János tanúsítja: *Látni fogjuk Őt úgy, amint van!* (1 Jn 3, 2). A mennyei boldogsághoz tehát hozzátartozik a látás élménye, a szeretett személy befogadása a megismerés által. Ez a Valóság, Akit Istennek mondunk, akit nem tudunk kimondani, csak kidagolni, és szavakkal körülírni, számunkra mégis megismerhető lesz, **a mennyei Valóságban Istent úgy fogjuk látni szentháromságos mivoltában, ahogyan van!** Micsoda öröm ez az üdvözült lelkek számára! A mennyei életben ez a látás mennyire kiteljesedik! Milyen **boldog gyümölcse ez a szemlélődő imának: Istent szemlélhetjük!**

János is a látomásaiban erről a nagy Valóságról beszél: *A mennyből, Istentől alászállott Szent város, Jeruzsálem Isten dicsőségében ragyogott* (Jel 21, 10-11). Aki a szentháromságos egy Istent láthatja úgy, amint van, az látja azokat is, akik Istenben vannak, akik a megdicsőülés állapotában vannak. Azok Isten dicsőségében részesednek. Ezért szent az a város, az a közösség, amelyet Isten gyűjt maga köré a mennyben.

A mennyországról szóló látomást János így folytatja: *A Bárány trónja áll ott, és szolgálói hódolnak Neki. Látni fogják arcát, és homlokukon hordják a nevét. Nem lesz többé éjszaka, és nem szorulnak lámpafényre vagy napvilágra. Az Úristen ragyog rájuk, s uralkodni fognak örökkön-örökké!* (Jel 22. 3-5).

Isten azt akarja tehát, hogy a mennyországi dicsőségében az Ő választottai is részesedjenek. Azt akarja, hogy *ne csak lássák az Ő arcát, hanem mintegy a homlokukon hordják Isten nevét, az Istenhez tartozás jelét.* De még inkább a **szívükben hordozzák Istent, Akinek a neve** kimondhatatlan, Akinek a neve **végzetlenül szent**, de ők mégis arra törekedtek itt a földi életben, hogy Isten szent neve megszenteltessék. Tehát minden körülmények között szentnek mondják, szentnek tartásák Istent,

- Akinek a nevét próbáljuk kimondani,
- Akinek a gyermekei vagyunk,
- Akihez való vonatkozásunk **meglátszik rajtunk, hogy mi Isten gyermekei vagyunk!**

A mennyországban levő üdvözültek seregén Isten dicsősége ragyog, ezért nincs szükségük más világításra. *Isten a világ Világossága!* (Jn 8, 12). Isten az, Aki ezt a maga isteni örök dicsőséges életét közli az üdvözültekkel.

Milyen lehet az a boldog örök Világosság, amelyben nem kell lámpafényre várni, mert az **ember szüntelenül Isten dicsőségének Fényében lát, láthatja az Urat!**

Lélekben próbáljunk elirányulni ebbe az örök hazába, az örök Világosság honába, ahol Isten a mi ragyogásunk, Aki az Ő fényességében részesít bennünket is!

IV. Mi is látni fogjuk az Urat!

Az az élményvilág – amelyet a próféták, a szentek, a választottak megtapasztalhattak – segít bennünket is arra, hogy **végiggondolhassuk már előre a mi örömünket**, amikor Istent, ezt az örök világosságot láthatjuk majd. Az embernek itt a földön az a problémája, hogy nem látja Istent, pedig van olyan eszköz, a televízió, amelynek segítségével látjuk az egyébként láthatatlant. Mert a hullámsugárzás dekódolva lesz a készülékben, és megláthatjuk a személyeket, az eseményeket.

A hit segítségével pedig már itt a földön is, ha nem is látjuk, de érzékelhetjük a láthatatlan Lelket, Istent! Ahogyan a gyűlöletet sajnos meg lehet tapasztalni, úgy meg lehet, és még inkább **meg kell tapasztalni a szeretetnek, ennek a láthatatlan Valóságnak az áradását!** **A gyűlölet boldogtalanná tesz, a szeretet pedig boldoggá!** Ez az irányulás, hogy a szeretet átjárja az életünket, gyakorlatilag azt is eredményezi, hogy látjuk, amit nem lehet látni. Amikor azt mondjuk Petőfi Sándorral (*Távolból* című versében): „Az embert a vágyai vezérlik.” –, akkor gyakran már azt is látja, ami még nincs ott, vagy ahova még nem jutott el. De **ha a mennyország felé irányuló vágyainkat követjük, engedjük, hogy azok vezéreljenek, akkor egyre biztosabbak lehetünk abban, hogy a vágyunk beteljesedik, hogy mi is megláthatjuk az Úrnak ezt a nagyszerű országát, az Úr Valóságát, az Úr isteni zeretet mivoltát!**

Itt a földi életben gyakran megtapasztaljuk, hogy **amit nézünk vagy hallunk, azt valamiképpen birtokoljuk is, tudniillik hatással van ránk, átalakít, betölt.** Baráti beszélgetésekre, szerelmi vallomásokra gondoljunk, vagy csak egyszerűen egy TV darabra, amely megjellegz bennünket. Attól kezdve másképpen élünk, gondolkodunk, beszélünk. Mennyyel inkább hatással van ránk Isten szemlélése!

A szentek is ebből éltek. Például Assisi Szent Klárának napján a liturgiában így könyörgünk: „Add, hogy mi is követhessük a szegény és alázatos Krisztust, és így eljussunk színed látására a mennybe!” (Augusztus 11.).

Amikor Krisztusban vagy a szent testvéreinkben meglátjuk az isteni vonásokat, akkor ezek az élmények segítenek arra, hogy Istent is szemléljük. Azt a Valóságot, azt a Valakit,

- Aki a szentek életét megváltoztatta,
- Aki a szentek szívét magához vonzotta,

– Aki segített abban, hogy a szentek egyre inkább a mennyei hazában éljenek.

Számunkra is tehát van lehetőség arra, hogy egyre jobban szemlélhessük az Urat. Látni fogjuk Őt! Hierotheosz Vlahosz, ez az ortodox szerzetes az *Egy éjszaka a szent sivatag magányában* című könyvében arról ír: „**A szerzetes Istent látja egész életében!**” (160. oldal). Ezért **a szemlélődő élet tulajdonképpen a mennyei élet elővételezése. Az ember itt a földön úgy él, hogy számításba veszi Istent, szemléli Isten szeretetét.** Arra törekszik, hogy mindig a kedvében járjon. Sohase akar olyat tenni, amivel Őt megbántaná. **Ez a szent élet titka: Egyre jobban helyet adni itt a földi életünkben Istennek,** és akkor lehet számolni azzal, hogy Isten meg is mutatja magát nekünk a mennyei hazában! Tehát **érdemes azzal a lelkiállattal élni, hogy mi már itt a földön is szeretnénk Istent szemlélni!** Akkor Isten ezt a vágyunkat betölti a mennyei hazában. Ott majd mi is láthatjuk az Urat.

A mennyország boldogsága tulajdonképpen egy állapot a testben, lélekben véglegesen tökéletessé vált, megváltott ember állapota, amely állapotban **Istentől megkapjuk a Vele való egyesülést Krisztus Urunk által,** mert *Ő az egyetlen Közvetítő Isten és ember között* (1 Tim 2, 5).

A teológusok arról beszélnek, hogy **a mennyei boldogság Isten szemlélésében áll.** Erről beszél Szent János levelében. Ezt határozta meg az 1439-ben megtartott firenzei zsinat is, mondván: „**Boldogok a mennyben, világosan látják a szentháromságos egy Istent úgy, ahogyan van**” (1 Jn 3, 2). Istennek ez a szemléltetése csak akkor lehetséges, ha **Isten az embert egy természetfeletti képesítéssel látja el.** Ezt az ajándékot mondjuk a **dicsőség Fényének.** Ezzel ugyanis Isten felemeli az embert, és magához hasonlóná teszi, újjáteremti az embert isteni létre, Isten létében való részesedésre olyan mértékben, amennyire ez a teremtmény számára lehetséges.

Isten szemlélésében Isten és az emberi lélek a legszemélyesebb belső szeretőben egyesülnek. Ez **a szeretet az üdvözültek legfőbb tevékenysége.** Olyan „beszélgetés”, mint ahogyan a Fiú az Atyával beszélget a Szentlélekben. Tulajdonképpen **ez a teremtmény részesedése a megistenítő ismeretben és szeretésben.**

A földi életünk zarándoklása idején Isten erre lehetőséget ad, megnyitja az utat a mennyország felé, és ott Isten szemléltetése végleges lesz. Végleges lesz majd az az ajándék is, amellyel az Úristen az embert gazdagítja. Ennek következtében **az istenszemléltetésnek különböző fokozatai vannak a mennyországban is.** Ennek az intenzitása attól függ, **hogy az embernek milyen az intenzitása a szeretetben Isten felé az Istennek való örvendezésben, ahogyan erre a mértékre az itteni földi életben eljutott.** Ezt a mennyei boldogságot tehát a mennyországban levő ember végtelen időnkig birtokolhatja. Ennek az el nem veszítése egy biztonságot ad. Itt a földi életben minden boldogságnak egyszer vége lesz. Ott pedig **Istent a szeretetben láthatjuk és birtokolhatjuk vég nélkül. Isten tehát így akarja az ember lelkét meghívni a Mennyei Atya szemléltetésére örökre a mennyei örök boldogságban.**

Befejezésül a 220. számú éneket imádkozzuk:

*Angyalok seregével zengjük: Szent az Úristen!
A tiszta szív örömeivel mondjuk: Szent az Úristen!
Zengje velünk ég és föld, melyet dicső neve betölt:
Szent az Isten, szent az Isten, örökké szent az Isten!*